

Ds Richard Vissinga

1 Petrus 2, 1-10 en Johannes 21, 1-14

ATK

4 mei 2014

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

De meesten van ons zijn gedoopt als zuigeling, sommigen op de eerste zondag na hun geboorte, soms lag hun moeder nog in het kraambed; anderen na enkele weken of maanden.

Het geloof kregen ze vervolgens met de paplepel ingegoten. Gaandeweg leerden ze, thuis, op de zondagsschool, de basisschool, de kindernevendienst, de kerk wat het betekent om te geloven.

Voor de meeste geloofsleerlingen tot wie Petrus zich richt, lag dat anders. Er zat een breuk in hun leven. Ze waren op de een of andere manier met het evangelie in aanraking gekomen. Misschien hadden ze Petrus wel horen preken, of één van de andere apostelen. Ze waren onder de indruk gekomen van de verhalen over Jezus. En over de daden van liefde en praktisch hulpbetoon van de eerste christenen. Ze hadden hun geloof beleden en zich laten dopen.

En nu horen ze in de eerste brief van Petrus hoe het leven als gedoopte er uit ziet.

Het begint met een daad, een verandering: leg alle kwaad af, alle bedrog en huichelarij, alle afgunst en kwaadsprekerij. Je moet dus iets doen, namelijk een nieuw begin maken.

Nog maar net zijn ze opnieuw geboren, dus is er nog borstvoeding nodig: de melk is het beeld van het voedende Woord van God. Zuiver en gezond. En als er wat te begeren valt, dan dit; met dezelfde gretigheid als waarmee een kind de moederborst zoekt.

De smaak én de bestanddelen van die melk worden meteen benoemd met voorbeelden uit het oude testament: in dat Woord proef je Gods goedheid.

Gedoopten, of ze dat nu pas geleden of allang geleden zijn, hebben dát in de eerste plaats nodig: het Woord van God. Daarom staat in de kerk de Bijbel centraal. Daarom worden de woorden uit de Bijbel gelezen, uitgelegd en overdacht. Ze zijn als moedermelk, voedsel voor elke dag, als brandstof voor een motor. Onmisbaar. Onontbeerlijk. Oud en telkens weer nieuw.

De gemeente is van ver gekomen, zegt Petrus. Uit het donker. Eens waren ze geen volk, nu Gods volk.

Wie thuis is in zijn Bijbel denkt aan de profeet Hosea. Hij moet zijn beide kinderen met die namen noemen: Ammi - mijn volk, en Lo-Ammi: niet mijn volk.

Ze zijn een beeld voor waar Israel voor staat, het uitverkoren volk van God. Ook Gods eigen kinderen kunnen 'heidenen' zijn, én omgekeerd. Zoals Jezus in het evangelie zegt: je kunt je er niet op beroepen dat je een kind van Abraham bent. Het gaat er op hoe je het invult, ook heel concreet in je gedrag, in de manier waarop je met anderen omgaat. Een kind van God ben je, als je leeft als kind van God.

Ooit waren de gelovigen vreemdelingen, die ver van huis zijn. Samen vormen ze nu een heilig huis van levende stenen, een tempel waarin de eredienst aan God wordt gevierd.

Een ieder is daarin een priester, die zijn of haar offer aan God brengt. Geen brandoffers zoals vroeger in de tempel, maar geestelijke offers. Dat kunnen geen andere offers dan wie zij zelf zijn: zij bieden zichzelf aan aan God. Zichzelf: hun geloof, hun woorden, hun gedrag, hun daden, hun houding, hun gaven, hun deskundigheden, maar ook wat hen ontbreekt, hun tekorten - al die dingen waarin ze juist op anderen zijn aangewezen en anderen nodig hebben.

Dit huis, deze tempel, rust op de dragende steen, die Christus is. Een steen die weliswaar als ondeugdelijk is afgekeurd, maar een beter fundament kun je niet hebben.

Hij is de nieuwe hoeksteen. Het is een steen, waar je niet omheen kunt, waar je je aan stoot, een struikelblok, een steen des aanstoets, een ergernis voor wie zich er niet door laat aanspreken.

Samen krijgen de gelovigen, dat zijn de gedoopten, dat zijn de gelovigen die het paasfeest hebben gevierd - en elke zondag is een klein Pasen! - samen krijgen ze een nieuwe identiteit.

We moeten de tekst nog een keer horen:

U bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaar licht.

Die zin, dat is het hele evangelie in een notedop.

En de brieven van alle apostelen en de woorden van alle profeten komen hier op neer: leef dan ook zo! Leef als mensen van God, als nieuwe mensen, als mensen van het licht, als paasmensen.

Niet alleen gisteren, maar ook vandaag. En niet alleen gisteren en vandaag, maar ook morgen en overmorgen.

En je hoeft het niet alleen te doen. Je maakt deel uit van een gemeenschap. Je bent met elkaar verbonden. Het is goed om ons dat steeds weer te realiseren. Ook als we lang geleden, bij het begin van ons leven, als zuigeling werden gedoopt. Toen onze naam in één adem werd uitgesproken met de naam van God. Toen uitgedrukt werd dat we met Hem verbonden zijn, op leven en dood. Toen we een nieuwe identiteit kregen.

Dat moet te zien zijn! En te horen. In de kerk. En buiten de kerk.

Vandaag, en al onze dagen.

Amen